

MARG

Nr 1/2-2010

NOTATER FRA RANDSONEN

kr. 150

ISSN 1504-6427

9 771504 642003

marg¹ *-en, -er*

1 myk substans i det indre av knokler og i ryggraden,

godt to; seig kraft

2 det indre av plantestengel, trestamme, menneskehår, nyrer

Etym.: gno. *mergr*

marg^{II} *-en, -er* blank, vertikal kant på en skrevet el. trykt side

Etym.: lat. 'kant, rand'

MARG - Notater fra randsonen

Det allmennkulturelle tidsskrift

Redaksjon

Jens Harald Eilertsen (*ansv.*),

Bjørn Vassnes (*fagkonsulent*)

Lene E. Westerås (*redaktør, skjønnlitteratur*)

Design: Margmedia

Fotokonsulent: Arvid Sveen

Skribenter:

Jens Harald Eilertsen, Kyrre Matias Goksøyr, John Gustavsen, Rune Vik-Hansen, Kristine Isaksen, Ole Karlsen, Kjersti Kollbotn, Sylvi Inez Liljegren, Elin Lindberg, Jens Petter Nielsen, Odd Gunnar Skagestad, Dag Skogheim, Sigbjørn Skåden, Bjørn Vassnes, Lene E. Westerås,

Illustrasjoner og fotografier:

Black Box arkiv, Leif Gabrielsen, John Gustavsen, Einar Johansen, Sylvi Inez Liljegren, Anne Olli, Ola Røe, Arvid Sveen, Stein Tronstad, Lene E. Westerås,

Vi retter en stor takk til Norsk Polarinstitutt som velvilligst har stilt billedarkivet sitt til vår disposisjon for artikkelen om Jan-Gunnar Winther.

Forsiden

Gatemur i Ramallah, mars 2009. Foto: Lene E. Westerås, 2009

Utgiver

Margmedia DA - Strandveien 95 – N-9006 Tromsø
Organisasjonsnummer : 990 750 041 MVA
Bankkonto: 4750 1946 997

Nettadresse: www.margmedia.no

e-post og telefon til redaksjonen:

bvassnes@gmail.com - 46 46 98 28

jens@margmedia.no, - 90 58 75 33

lene@margmedia.no - 97 57 09 63

ISSN 1504-6427

Marg er trykt hos Grøset, Oslo

på 130 gr. Galerie Art silk, omslag 300 gr. Galerie Art gloss

Bladet er satt med Adobe Garamond Pro 11 pt, Helvetica Neue

Utgis med støtte fra: Institusjonen Fritt Ord og Norsk Kulturråd

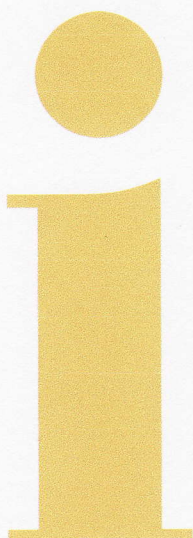
løssalg: kr. 110, Årsabonnement per år: kr. 350

Bestilling: margbok@gmail.com/ jens@margmedia.no

Margmedia er medlem i Norsk forleggerforening og Norsk Tidsskriftforening

Ettertrykk er forbudt og kan bare skje etter avtale med Margmedia DA. Redaksjonen er ansvarlig for usignerte artikler.

MARG www.margmedia.no

Index

Leder.....	side 5
Lene E. Westerås: Bygger ungdomssenter i flyktningeleir	side 6
Sylvi Inez Liljegren: Svartsvidd aubergine	side 12
Lene E. Westerås: :Ansikter:.....	side 16
Elin Lindberg: Intelligent og velformulert om Midt-Østen.....	side 26
Jens Harald Eilertsen: For oss som elsker teatret	side 30
Elin Lindberg: Imponerende revitalisering av Vildanden	side 36
Sigbjørn Skåden og Jens Harald Eilertsen: Litteraturhus på skalpen av jorda.....	side 40
Odd Gunnar Skagestad: Fortellingen om et ord	side 46
John Gustavsen: Litteraturen er nasjonens åndelige gullreserve	side 54
Kyrre Mathias Goksøyr: STOP.REC.FFWD	side 62
Ole Karlsen: Enkel, medrivande og meningsfull	side 65
Kjersti Kollbotn: Med munnen full av snop	side 68
Kristine Isaksen: Wanted: Gøhril Gabrielsen	side 71
John Gustavsen: Kystkulturar i med- og motgang.....	side 74
Lene E. Westerås: Håper du sporer av, din hyskuk!.....	side 77
Jens Harald Eilertsen: Ny og annerledes Polarhelt	side 82
Jens Petter Nielsen: Sibir, en underlig nostalgi.....	side 92
Bjørn Vassnes: Det store hjerneplasket.....	side 98
Rune Vik-Hansen: Hva er vitenskap?.....	side 106
Dag Skogheim: Mer enn tåkeaktige omriss av en nær fortid.....	side 116
John Gustavsen: Vorspiel i Barentshavet.....	side 121

Fortellingen om et ord

Av Odd Gunnar Skagestad

I 1972 var artikkelforfatteren med på å utvide det norske vokabularet med ordet «trendy». Her forteller Skagestad om oppdagelsen og oppdragelsen av ordet.

«Stryk ikke sprogets gamle gloser
før du har skapt de nye ord!»
Henrik Ibsen («Brand», første akt)

På sporet av den tapte tid: I rom sjø

Beslutningen ble fattet 11. november 1972. Jeg kunne til og med ha sagt kl. 17.58 GMT, men dette er ikke stedet for å fortelle skrøner.

Det skjedde ombord på gamle M/S «Tulane» av Tønsberg, en 13 tusen tonns stykk-godsbåt fra Wilhelmsens rederi. Vi var i rom sjø, med kurs for Afrika. To dager før hadde jeg vært i land i Lisboa og fått meg en hårklipp. Min kone hadde smilt da hun så resultatet. Ikke misbilligende, nei - et muntert smil med anstrøk av forundring. Dengang gikk mannfolk i Norge med viltvoksende ragg ned til snippen og tjafsete koteletter ved ørene. Slikt gjorde man tydeligvis ikke i Portugal. Nå hadde jeg fått meg en streit og stram sveis med halvlang hårlengde, sideskill og kutting i nakken. Greit nok, og knapt noe å gjøre vesen av. Hår er hår.

Men den 11. november befant vi oss i skipets bibliotek. Her satt jeg og bladde i et glørete engelskspråklig magasin som inneholdt et intervju med sangeren Gilbert O'Sullivan.

Leseren får være unnskyldt om han eller hun ikke hører en bjelle ringe. La oss derfor gjøre unna presentasjonen: O'Sullivan var født i Irland i 1946, og het egentlig Raymond Edward O'Sullivan. Artistnavnet hadde han tatt som et ordspill og som en honnør til de fordums så vidgjetne operette-komponistene W.S Gilbert (1836-1911) og Arthur Sullivan (1842-1900), ellers kollektivt kun kjent

som «Gilbert and Sullivan». Dagens unge har vel knapt hørt om noen av dem. Også blant mer tilårskomne er navnet Gilbert O'Sullivan trolig glemt av de fleste. Dette til tross for at han mange år senere giftet seg med en norsk dame, og dermed utvilsomt kvalifiserte til betegnelsen «Norgesvenn». Men i 1972 var han en av verdens mest berømte popartister.

O'Sullivans hår

Som låtskriver og sanger hadde O'Sullivan i årene 1970-72 en rekke mega-hits. I Norge slo han igjennom med listetopper som «Alone again», «Clare» og «Matrimony». Men berømmelsen skyldtes ikke bare sangene. Han gjorde seg også bemerket ved sitt pussige image. På scenen opptrådte han med en påtatt ufiks klesstil. Buksebena var i korteste laget, jakken umoderne og for trang. På toppen av det hele, over noen bustete hårstrå, hang en flat skyggelue av sixpence-typen. Sent på 1980-tallet ville denne stilen blitt kalt «grunge», - eller «grønsj» på norsk. På begynnelsen av 70-tallet ble det sett på som et originalt påfunn for å vekke oppmerksomhet. Og dét lyktes: Tenk å våge noe så artig som å se ut som en loslitt fattiggutt fra en eller annen Østkant! En som til og med kunne synge! Tøft!

I intervjuet kom samtalen inn på dette poenget. O'Sullivan benektet at det fra begynnelsen av hadde vært et bevisst PR-knep. Det hadde bare hatt seg slik at han ikke hadde hatt andre plagg å ha på seg under en av sine tidlige sceneopptredender. Men publikum hadde likt det, og best som det var, hadde dette med antrekket blitt noe av et varemerke. Dette var noe som sangeren selv etter hvert var gått temmelig lei av. Han kunne derfor fortelle at han nå hadde lagt om stilen, begynt å gå i moteriktige klær og endog skaffet seg en «trendy haircut».

«Trendy haircut!»?

Et nytt ord

Ordet «trendy» hadde jeg aldri støtt på tidligere. Ikke på engelsk, ei heller på noe annet

språk. Forunderlige greier! Jeg hadde da tross alt studert i Amerika, må vite – og mente selv sagt selv at jeg hadde rimelig god kjennskap til engelsk dagligtale. Et slikt ord kunne man da ikke bare la gå hus forbi.

Hvordan kan man forstå – umiddelbart! – betydningen av et ord som man aldri før har hørt eller sett på prent? Kom ikke og snakk om «intuitiv forståelse»! Sammenhengen sa det meste. Slik O'Sullivan brukte ordet, var meningen klinkende klar. I tillegg hadde jeg et konkret og uvurderlig fortrinn: Jeg kjente, om enn så vidt det var, til ordet «trend». Hel-

ler ikke dét var i nevneverdig bruk på norsk dengang, - ikke en gang i de mest esoteriske sosiologikretsene på Blindern. Men forretningsbladet «Farmand», som jeg leste jevnlig, hadde en gang omkring 1970 trykt en artikkel om ordet «trend» og dets betydning. I våre dager er det et stadig mer forslitt mote-ord. Superkjendiser, ekshibisjonister med toneangivende eller utagerende adferd omtales i media som trend-ikoner. Oslo påstås å være Nordens trend-hovedstad. Avisene – for ikke å snakke om alle trend-magasiner – kan fortelle at det hippe og kule caffelatte-miljøet i Tigerstaden skvalper over av trend-nisser. Trend-forskere og trend-analytikere er blitt egne yrkesgrupper. I 1972 fantes det folk som kalte seg «fremtidsforskere», som i bunn og grunn var det samme. Men de hadde ennå ikke begynt

å snakke om «trender». Og det avledede ordet «trendy» var en fullstendig frem-

med skapning, definitivt og totalt ukjent i norsk vokabular. Dog umiddelbart forståelig.

- Artig uttrykk, dette her, sa jeg til min kone idet jeg viste henne bladet med intervjuet; - Det er han derre Gilbert O'Sullivan. Her forteller han jaggju at han har skaffet seg en «trendy haircut».

Hun smakte på ordet, - «trendy»? Jeg forklarte hva jeg trodde - nei, visste - at det måtte bety. - Javel, nikket hun, - da kan vi vel også si at du har fått deg en «trendy Portuguese haircut». Vi humret begge fornøyd. Hvorfor ikke?

Det var et ord til å smake og snuse på. Vi var enige om at det hadde en frisk, ja rent ut sagt ungdommelig, bouquet. Et kjapt og snertent ord. Et lydbilde som en pil i fart fremover. Et skriftbilde med resolutt kurs mot bevegelige og spennende mål.

Det blir alvor

Dermed hadde samtalen tatt en vending som ansporet til kreativitet, dristighet og dåd. Min kone og jeg var plutselig blitt eiere av et uttrykk som vi kunne bruke oss to imellom, som vår egen lille hemmelighet. «Trendy Portuguese haircut» skulle senere bli et fast begrep i familien. Men var dette noe som vi behøvde holde for oss selv? Tanken slo meg, der og da: Enn om jeg kunne klare å innføre

ordet «trendy» i det norske språk? En ambisiøs tanke, gudbedre, men morsom og forlokkende. Og hvorfor skulle

ikke nordmenn kunne gå rundt og bruke dette festlige, spenstige og uttrykksfulle ordet som om det var den mest naturlige ting av verden?

Noen ville kanskje mene at dette var et betenkelig, ja nærsagt værdslost og uansvarlig foretak. Var det riktig å bidra til den tiltagende angliseringen av det norske språket? Drøyt ti år tidligere hadde forlagsmannen Henrik Groth stått frem på Austlandske Lærarstemne med en tordentale mot importen av fremmede ord og uttrykk i det norske språk. Fortsatte det slik, forkynte han profetisk, ville nasjonen bli redusert til en flokk engelsktalende pygméer med norsk kun til kjøkkenbruk. Groths tale gav gjenklang i det offentlige tomrom, og mange mindre profeter og forståelsepåere målbar lignende tanker og fremførte velmente advarsler mot de ytre farer som truet språket.

Tull og tøys! Selv hadde jeg ingen slike skrupler. Engelskens styrke og livskraft lå i språkets evne til å absorbere nye ord og uttrykk, - gjerne av fremmed herkomst. Dét var jo noe alle visste. Dersom vi ville at også norsk skulle være et sterkt og levedyktig språk, burde heller ikke vi frykte en slik utvikling. Såpass måtte vårt norske språk tåle!

Med denne tanken, og besjelet av en misjonerende overbevisning, var beslutningen tatt: Jeg skulle egenhendig sørge for at «tren-

dy» – med tiden endog uten gåseøyne – ble et fullgodt ord i norsk dagligtale. Det ville ikke skje i en hånd vending. Jeg visste at jeg måtte belage meg på motgang, tilbakeslag og skuffelser. Men jeg over-

beviste meg selv om at til syvende og sist ville prosjektet krones med hell. Strategien var enkel: Det gjaldt bare å bruke ordet selv, så ofte som høvet måtte by seg og vel så det, skriftlig såvel som muntlig, i alle mulige og tenkelige sammenhenger. Samt, for godt mål, gjerne også i umulige og utenkelige sammenhenger. Bruke det i sammenhenger som gjorde at ordet ville bli lagt merke til, bli husket, og i siste instans også bli brukt av andre.

Som tenkt, så gjort! Beslutningen var fattet, loddet var kastet, kursen staket ut. Nå gjenstod bare gjennomføringen. Den målrettede, konsekvente og resultatorienterte gjennomføringen av et samfunnsnyttig og betimelig prosjekt!

Ego-trippen

Kan hende også et forføngelig prosjekt? En reinspikka ego-tripp, eller sjøldigging som

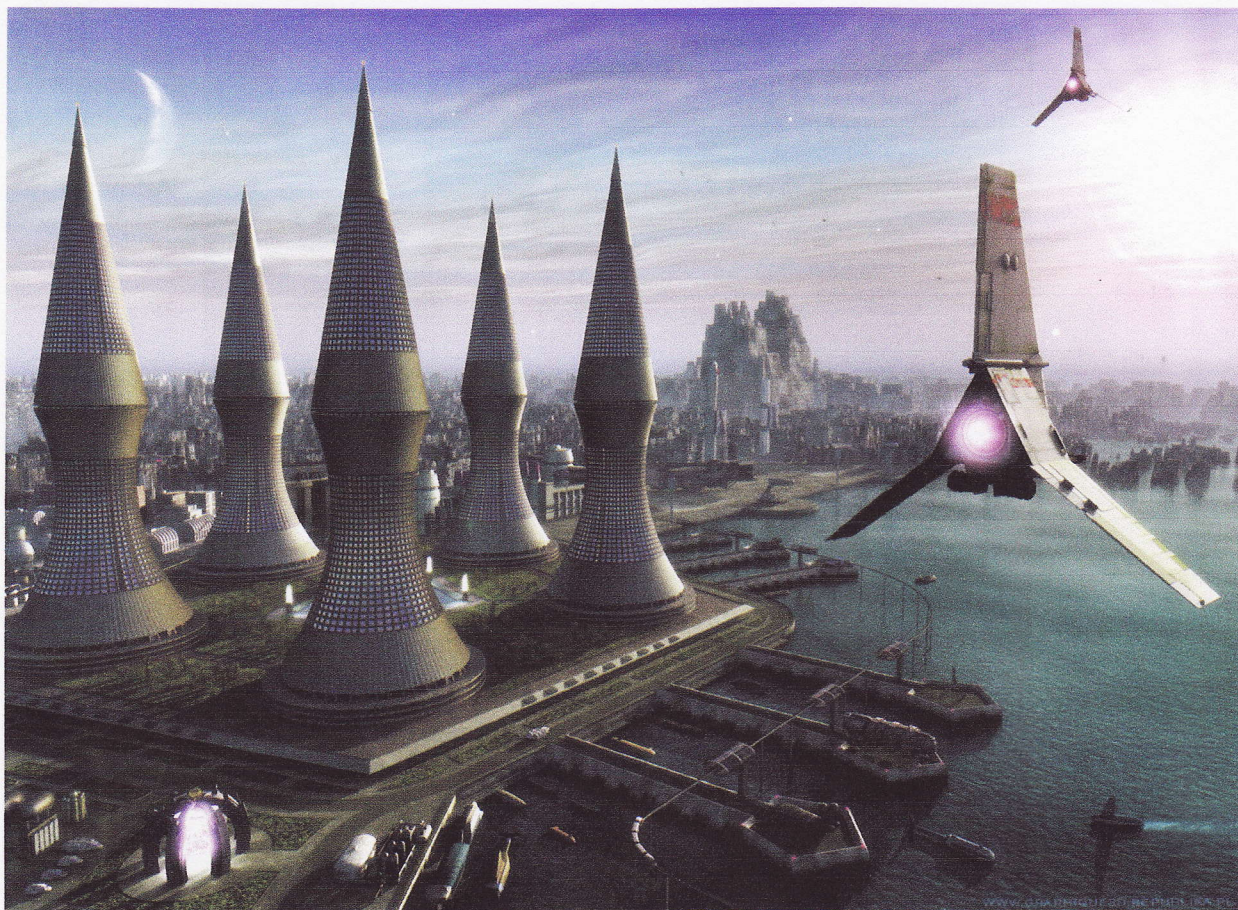
City of Westminster
CARNABY ST
 W1

Carnaby Street:
 Gatene som ble symbolet på nye trender
 Arkiv: worldpress.com

man sier i våre dager? Hva så jeg egentlig for meg, -berømmelse, offentlig anerkjennelse og takknemlighet? En blank medalje med tilhørende diplom: «Hermed bevitnes at hr. mag.art. Odd Gunnar Skagestad

gjennom årelang uoppslitelig og selvopprende innsats har utført den enestående og samfunnsnyttige bragd å innføre ordet «trendy» i det norske språk... Eller om medalje og diplom ble for pinglete for den nye tids Narcissus, hva med en gedigen bauta? He-he...

Fleip til side, forføngelighet var en del av det. Forføngelighet hører med når man setter seg Store Hårete Mål. Men hovedsaken var at dette var et gøyalt prosjekt. Sigrid Undset forkynte at det som begrunnes i lyst, ender i sorg. Forstod hun monstro å skille mellom Den Gode og Den Onde Lyst, eller var hun rett og slett ute etter å ta rotta på Homo Ludens? Er ikke nettopp lystbetonte gjerninger – de ting man gjør for moro skyld, noe av det nyttigste man kan foreta seg? OK Sigrid, når lysten er enemotiv kan det stundom bære galt av sted. La oss likevel – uten å finne oss i å bli stemplet som moralsk fordervede hedonister -

Fremtiden vil bringe nye ord til oss. Hva skal vi egentlig kalle installasjonene på dette framtidsbildet?
Arkiv: wordpress.com

erkjenne at gøy og glede, fryd og gammen er aktverdige drivkrefter i livet!

Intet kan måle seg med et prosjekt som er unnfanget for moro skyld. Men hvilken nordmann kan more seg med god samvittighet uten samtidig å gripes bitte lite grann av det Aasmund Olavsson Vinje'ske tvisyn? Vår inn-grodd nasjonale refleks, hvor en tanke knapt er tenkt før den må veies mot en motforestilling. Som den danske (hvorfor var han ikke nordmann?) multimediaoperatør Piet Hein aka Kumbel formulerte det: «Den som kun tar spøk for spøk og alvor kun alvorlig, Han og hun har faktisk fattet begge deler dårlig!» Vår morskap bærer alltid i seg et islett av alvor. Noen ganger mer enn alvor, - et islett av det høytidsstemte og hellige. «I begynnelsen var Ordet», sa apostelen Johannes. Dét skulle han bli sitert på i 2000 år. «...og Ordet var hos Gud, og ordet var Gud». fortsatte Johannes. Bedre har ingen beskrevet den guddommelige ærefrykt som noen hver kan oppleve i møtet

med ordets - og ordenes - metafysiske kraft.

Språket er menneskets viktigste verktøy. Det brukes til skjemt og alvor, i hverdag og fest. Ordene kan vi spøke med, leke med, jobbe med i vårt ansikts sved til krampa tar oss. Ordene kan vi jule med, briljere med, gjøre avbikt med. Ordene kan vi misbruke, radbrekke eller tilbe.

Slik hadde det seg at jeg gav meg i kast med et spennende, almenntilgjengelig og filantropisk prosjekt. Et egoistisk motivert prosjekt drevet frem for min egen fornøyles skyld, men med bunnsolid moralsk kapital som ballast. Når det kommer til stykket – hvilket det stundom gjør - kan man bli rørt av mindre. Men dette var tanker som meldte seg i ettertid. Jeg vil bestemt avvise at jeg den 11. november 1972 henfalt til denslags dypsindige betraktninger eller følte meg spesielt rørt i sakens anledning. Beslutningen var spontan, ukomplisert og enkel: Dette skulle jeg gjøre!

Et prosjekt tar form

Å innarbeide konsekvente vaner er ikke gjort i en fei. Hvor lett er det ikke å forglemme seg? Hvor fort gjort er det ikke at man i ren distraksjon sier noe annet enn det man hadde bestemt seg for?

Det gikk faktisk ganske glatt. Kanskje ikke så forbausende: Verre ville det ha vært dersom det norske språk i forveien hadde vært utstyrt med noen skikkelige synonymer, som «trendy» ville ha måttet konkurrere med og bekjempe. Men dette var nettopp det fine – noe slikt synonym fantes ikke. Her var det ikke tale om å innføre et surrogat, et kunstig og overflødig erstatningsord. For hvilke(t) norsk(e) ord skulle man vel ellers kunne bruke for å få sagt akkurat det samme som ordet «trendy» målbærer?

«Moderne». muligens. Kanskje «moteriktig»? Eller «motebetont», «mote-aktig» eller endog «motete». Men til forskjell fra «trendy» har disse ordene en statisk klang. Ingenting er så umoderne som det som en gang var høyeste mote. Intet går så lett av moten som – nettopp – moter. Er du moderne når du innfinder deg på stasjonen, står du fortsatt igjen på perongen når toget har gått. «Trendy», derimot, er så dynamisk at det er til å ta og føle på. Hvis du er trendy, er du hele tiden på høyde med det som skjer. Hvis du er trendy, beveger du deg med og i tiden, - vil du være med, så heng på!

Men så vil du kan hende innvende: Hva med ordet «tidsriktig» i stedet for trendy? Men der gikk du i baret: Ordet «tidsriktig» eksisterte faktisk ikke i det norske språket før på 1990-tallet, og var derfor ikke noe aktuelt alternativ i 1972. Men heller ikke tidsriktig er noe fullgodt synonym. Det er et ord som oser av konformitetspress. Det har en eim av moraliserende politisk korrekthet, som ikke kleber ved ordet trendy. Og - bare så det er sagt - hvem er det vel som vil si «i pakt med tidsånden» når man får sagt det samme - og mye mer til - med ordet trendy?

For å parafrasere Henrik Ibsen: Ingen gam-

le gloser å stryke, her var det kun å kjøre i vei og skape det nye ord!

Motbør og stø kurs

Hvordan ville folk reagere? Hvordan reagerer egentlig folk flest når de hører en av sine bekjente plutselig ytre et helt ukjent og fremmedartet ord? Nordmenn er stort sett greie sånn. Vokter seg vel for å tilkjenne noen reaksjon. Nordmenn utviser diskresjon, tér seg som om intet upassende har skjedd. Nordmenn lar konversasjonen gå videre uten å driste seg til å avsløre sin smule forbauselse – eller sin uvitenhet.

Men ikke bestandig. Det er alltid noen som ikke kan dy seg. Min iherdige innsats for å implantere dette ordet i den norske virkelighet skulle opp gjennom årene utløse et bredt spekter av ulike typer respons. Enkelte nøyde seg med å reagere med hevede øyenbryn – uten å si noe. Andre tok i bruk et mer aktivt kroppsspråk, med hoderysten eller grimaser som bar bud om en ikke bare uforstående men rett og slett lite forståelsesfull holdning. Og det forekom dessverre, forsmedelig nok, at min velmente bruk av ordet ble møtt med udannede utrop og regelrett hån latter. Det var tøft, men jeg var fast bestemt på ikke å henfalle til bitterhet eller resignasjon. - Ha, tenkte jeg tappert i tunge stunder, - de skulle bare vite! Og er det jo ikke slik at lykken står den kjekke bi?

Med en slik innstilling er man nærmest dømt til å lykkes. Årene gikk, og prosjektet ble drevet frem med uforminsket kraft og retning. Men selv den mest ensporede fanatiker kan oppleve øyeblikk da krisen inntreffer, - den skjebnesvangre krisen som oppstår i spenningsfeltet mellom tro og tvil. Det kunne ha skjedd en gang på slutten av 1980-tallet, da jeg kom under vær med at også svenskene hadde adoptert dette festlige ordet. Men – i motsetning til meg – hadde de gitt det en egen vri både skriftlig og muntlig: «Trendig», uttalt med svensk tonefall. Hvorfor hadde ikke jeg tenkt på å gjøre det samme? Men den tanken

hadde jeg faktisk allerede vært inne på – og forkastet. Ikke som noen prinsippsak. At vi av og til fornorsker fremmedord, både i skriftbildet og i uttalen, kan ellers være OK. Men denne gang ei! Dersom vi skulle skrive og si «trendig» – uttalt med dobbelt (tostavelles) tonelag, ville vi sitte igjen med et helt annet ord. Et tregt, gammelmodig, sidrumpa og rett og slett underlødige ord, hvor den spretne og lekne klangen var borte vekk. Lost in translation. Jeg måtte bare ikke finne på noe slikt. Her var det stø kurs som gjaldt.

Triumf og selvinnsikt

– eller verdighet uten genanse?

I tilbakeblikk kan det saktens spørres om hvordan jeg i det hele tatt fikk tid til å gjøre alle de andre tingene som jeg foretok meg i dette tidsrommet? Hvordan jeg rett og slett maktet å leve normalt? Hemmeligheten ligger i det som i våre dager kalles «multi-tasking» – et annet engelsk lånord, som jeg imidlertid bestemt ikke vil ta æren for å ha innført i det norske språk. Som alle nå i 2010 vet, betyr multi-tasking evnen til å gjøre flere ting på én gang. Det klassiske eksempelet er å tygge tyggegummi mens du hopper tau, eller omvendt. Prøv selv, det er ikke så lett som det høres ut til! Å bruke ordet trendy ved alle høve og anledninger er i sammenligning en smal sak, når det først er blitt en vane. Og en vane ble det, og er det fortsatt. Likevel er det riktig å si at prosjektet nå er fullført, i og med at målet forlenget er nådd.

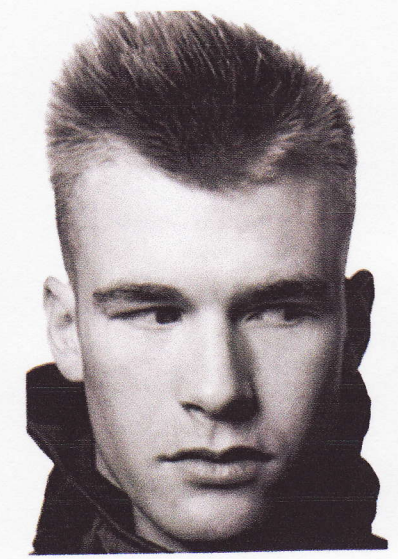
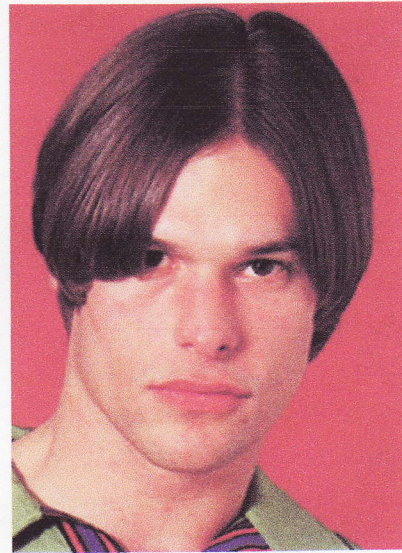
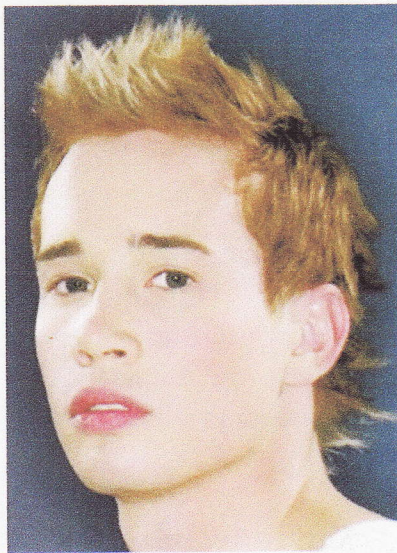
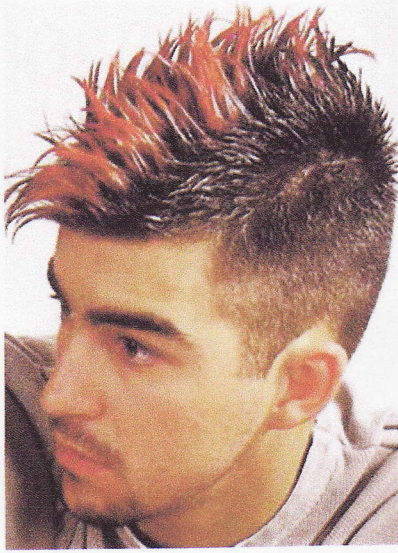
Dermed melder også spørsmålet seg, om når dette kunne sies å være et faktum? Her forleden spurte jeg en kollega om han kunne huske når han første gang hørte ordet trendy brukt i norsk tale. Han var ikke i tvil, det skjedde i 1985 – i Tel Aviv av alle steder. Så sterkt inntrykk hadde det gjort! Trolig må vi imidlertid frem til 1990-tallet før vi kan si med rimelig grad av sikkerhet at ordet var trygt etablert i vanlig norsk dagligtale. I min egen bok *Norge på terskelen*, som utkom i år 2000, gikk jeg selv endog så langt som til å

antydde at ordet var glidd så til de grader inn i norsk dagligtale at det nærmest ikke var trendy lenger... Slike blødmer kan vi la ligge her. Det holder å konstatere at oppdraget er fullført. Eller som man sier på et språk som akkurat på dette feltet er et hakk mer ekspresst enn norsk: «Mission accomplished!»

Det har likevel ikke vært til å unngå at også et annet spørsmål har meldt seg: Gjorde det egentlig noen forskjell? Sett at jeg aldri hadde igangsatt enn si gjennomført mitt prosjekt, ville ikke da ordet trendy likevel ha funnet sin vei inn i vårt norske språk? Jeg heller til å tro at svaret er ja. Men se det, min kjære leser, det vil vi aldri med sikkerhet kunne vite. Denslags grublerier hører hjemme i kontrafaktiske fortellinger, og ikke her. Og uansett: Moro var det lell!

Epilog:

Forfatteren av disse linjer ser ingen grunn til å angre på sin innsats for å innføre ordet «trendy» i det norske språk. Det er et flott ord og en ekte berikelse for språket. Derimot har jeg måttet erkjenne at Henrik Groth og hans likesinnedes dystre advarsler hadde adskillig mer for seg enn jeg var villig til å innse den gang for drøyt 37 år siden. Dette er en løpende diskusjon, hvor ulike oppfatninger målbæres med solide faglige argumenter. Sett i tilbakeblikk er det ikke tvil om at det i løpet av de siste desennier har funnet sted en betydelig språklig forsøpling i form av at dårlige engelske uttrykk ukritisk er blitt tatt i bruk til fortrenghet for gode norske. Men det får være tema for et annet kåseri...

Eksempler på «trendye» sveiser